

Rapport

Datum: 7 april 2005

Rapportnummer: 2005/106

Klacht

Verzoekers klagen erover dat het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond niet heeft gereageerd op hun brieven van 9, 13 en 23 januari 2004.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoekers (moeder en zoon) wonen in een gebied van de stad waar een aantal horecagelegenheden is gevestigd. Ze klagen al jaren over de geluidsoverlast die wordt veroorzaakt door de diverse cafés. Met name klagen verzoekers over geluidsoverlast van luide muziek in de avond en nachtelijke uren, veroorzaakt door een café (verder genaamd café M.) dat zich het dichtst bij hun woning bevindt. Verzoekers wonen op nummer 142, café M. bevindt zich op nummer 140. Verder klagen ze over overlast die de bezoekers van het café veroorzaken. Verzoekers stellen dat ze niet kunnen slapen wanneer ze hinder ondervinden van de geluidsoverlast. Ze zijn van mening dat de politie niet voldoende actie onderneemt naar aanleiding van hun meldingen. Verzoekers hebben meegedeeld dat zij, ook nadat ze bij de Nationale ombudsman een klacht hadden ingediend, nog geluidsoverlast ondervonden.

2. Per brieven van mei 1999 en 2 en 17 augustus 1999 dienden verzoekers enkele klachten in bij de politie. Het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond nam deze klachten in behandeling. De klachten zien toe op het optreden van de politie naar aanleiding van hun melding van geluidsoverlast op 30 mei 1999. Voorts klaagden verzoekers over de wijze waarop verzoeker te woord is gestaan door een medewerkster van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond naar aanleiding van zijn melding van geluidsoverlast. Verzoekers klagen er in hun brieven over dat de politiemedewerkster hen niet geloofde.

In zijn brief van 21 oktober 1999 acht de korpschef de klacht van verzoekers niet gegrond wat betreft het gedeelte over de benadering door de politiemedewerkster. De korpschef geeft aan dat de politiemedewerkster zei dat er een politieauto voor de woning van verzoekers stond, terwijl dit volgens verzoekers niet het geval was. Volgens verzoeker noemde de politieagente hem een leugenaar, terwijl verzoeker dit woord zelf noemde, aldus de agente.

De korpschef verklaart de klacht ook niet gegrond ten aanzien van het optreden van de politie naar aanleiding van de melding van verzoeker. Volgens de korpschef moest de politie op het moment dat verzoekers hun melding deden, prioriteit stellen aan andere zaken, waardoor de politie niet eerder ter plaatse kon komen.

De korpschef keurt het tenslotte af dat de politie niet bij verzoekers heeft aangebeld, terwijl dit wel was beloofd door de politiemedewerkster die verzoeker aan de telefoon had gehad. Op dit punt acht de korpschef de klacht gegrond.

3. Op 25 november 1999 dienden verzoekers een nieuwe klacht in over de subjectieve opstelling van politieambtenaar T. tijdens een gesprek tussen verzoekers en de politie over de geluidsoverlast van het café M. Verzoekers ontvingen de brief van 21 oktober 1999 van de korpschef pas later door een foute adressering en zijn het niet eens met het oordeel. De korpsbeheerder nam deze klacht vervolgens in behandeling en op 12 april 2000 vond er een hoorzitting plaats. Per brief van 8 mei 2000 geeft de korpsbeheerder zijn oordeel. De korpsbeheerder is van mening dat de politie juist heeft gereageerd op de melding van verzoekers van 30 mei 1999, nu het een melding met een lage prioriteit betrof.

Voorts oordeelt de korpsbeheerder dat de termijn is overschreden bij de behandeling van de klacht van verzoekers.

Uit het dossier komt naar voren dat verzoekers op 24 april 2000 een melding hebben gedaan van geluidsoverlast van het café M. Van deze melding is een mutatie opgemaakt, waaruit blijkt dat verzoekers meerdere meldingen hebben gedaan van geluidsoverlast van hetzelfde café: om twaalf uur, om half één en om kwart over één 's nachts. De politie is niet ter plaatse geweest.

4. Op 1, 5, twee keer op 9 mei en op 10 juli 2000 stuurden verzoekers opnieuw enkele brieven naar de politie waarin zij schrijven dat de politie niet voldoende optreedt naar aanleiding van hun meldingen van geluidsoverlast en de manier waarop een politieambtenaar heeft gereageerd op hun melding dat het terras van het café M. niet op de juiste plaats stond. Ook klaagden ze erover dat ze geen aangifte konden doen van geluidsoverlast. Op 23 juli 2000 stuurden verzoekers een brief aan politieambtenaar Ha. waarin zij eveneens klagen over het terras van café M.

In hun brief van 10 juli 2000 trekken verzoekers een vergelijking tussen hun eigen situatie en Nederlanders die onder de Duitse bezetting in de tweede wereldoorlog eigen rechter gingen spelen. Ook vergelijken verzoekers een politieambtenaar met de SS.

Uit een mutatierapport van 5 mei 2000 blijkt dat er politieambtenaren ter plaatse zijn gaan kijken naar aanleiding van de melding over de uitbreiding van het terras en dat zij constateerden dat er een echtpaar met een baby naast het terras zat. Deze mensen veroorzaakten geen overlast volgens de politieambtenaren. Zij vonden het dan ook niet nodig dat de eigenaar van het café zou vragen of de mensen op het terras wilden gaan zitten.

In het dossier bevindt zich een mutatie van 9 juli 2000. Uit deze mutatie blijkt dat twee politieambtenaren naar de woning van verzoekers zijn gegaan naar aanleiding van vier

meldingen van verzoekers van geluidsoverlast. De politieambtenaren constateerden dat er op normale toon werd gesproken op het terras van café M. Voorts zijn zij in de woning van verzoekers gaan luisteren of er sprake was van geluidsoverlast. Volgens de politieambtenaren hoorde je geroezemoes in de woning, maar was dit niet voldoende om het terras te ontruimen. De politieambtenaren hebben verzoekers toegezegd dat ze contact zouden opnemen met het milieudistrict teneinde een geluidsmeting te laten verrichten. Tevens hebben ze de terrasbezoekers verzocht zo min mogelijk geluid te maken.

5. Op 2 en 4 augustus 2000 stuurden verzoekers enkele klachtbrieven naar de politie. Ze klagten opnieuw over het niet ingaan op hun meldingen van geluidsoverlast en over onheuse bejegening aan de telefoon. In het dossier bevinden zich twee mutaties. Uit de mutatie van 2 augustus 2000 blijkt dat toen de politie ter plaatse kwam na een melding van geluidsoverlast, er mensen opstonden en weggingen. Uit de mutatie van 4 augustus 2000 blijkt dat het café al een half uur dicht was toen de politie ter plaatse kwam.

Op 7 september 2000 heeft de politie een klachtgesprek met verzoeker gevoerd. Op 8 september 2000 stuurde verzoeker twee klachtbrieven naar de politie, waarin hij erover klaagt dat zijn klacht van 10 juli 2000 niet in behandeling is genomen en niet is besproken tijdens het klachtgesprek van 7 september 2000. De klachtencoördinator antwoordt hem per brief van 19 september 2000 dat er een strafrechtelijk onderzoek is gestart naar aanleiding van de vergelijking die hij in zijn klachtbrief van 10 juli 2000 heeft gemaakt tussen de politie en de Tweede Wereldoorlog en dat de klachtbehandeling daarom is opgeschort.

Per brief van 19 september 2000 geeft de korpschef zijn oordeel over de klachten die verzoekers in mei, juli en augustus 2000 hebben ingediend. De korpschef geeft geen oordeel over de klacht die verzoeker op 1 mei 2000 heeft ingediend, omdat de politie wel ter plaatse is gegaan naar aanleiding van zijn melding, maar niet is gebleken wat voor actie de politie heeft ondernomen.

De korpschef verklaart de klacht van 5 mei 2000 niet gegrond, omdat volgens hem niet is gebleken dat de politieambtenaar onbeschoft taalgebruik heeft gebezigd en de politie bij een melding van geluidsoverlast slechts twee ouders met een baby heeft aangetroffen.

De klachten van 9 mei 2000 verklaart de korpschef niet gegrond voor wat betreft het niet optreden tegen geluidsoverlast, omdat de politieambtenaren ter plaatse slechts schakende mensen aantreffen. De klacht over de weigering om aangifte op te nemen, acht de korpschef gegrond.

De klacht van 4 augustus 2000 tenslotte, acht de korpschef niet gegrond, nu ter plaatse geen overlast is geconstateerd en de politieambtenaar ontkent dat hij verzoeker onheus heeft bejegend.

Verzoekers zijn het niet eens met het oordeel van de korpschef en willen dat de klacht door de korpsbeheerder wordt behandeld. Op 19 januari 2001 vindt er vervolgens een zitting van de klachtencommissie plaats in verband met de klachten van verzoekers.

6. Op 10 februari 2001 dienden verzoekers een klacht in over politieambtenaar T., welke maatregelen zou nemen tegen de geluidsoverlast die café M. veroorzaakt. Verzoekers klagen erover dat het café geen deurdranger heeft. Verzoekers hebben hierover ook het café aangeschreven. Per brief van 13 februari 2001 laat politieambtenaar Ha. weten aan verzoekers dat het café wel beschikt over een deurdranger, en dat de politie niet van plan is om zo veel tijd te besteden aan oneigenlijke taken als deze.

7. Per brief van 26 februari 2001 reageert de korpsbeheerder op de klachten van verzoekers. Hij geeft in zijn brief aan dat de manier waarop verzoekers de overlast ervaren en hoe de overlast is op het moment dat de politie arriveert, kan verschillen. De korpsbeheerder verklaart de klacht van 1 mei 2000 gegrond, omdat er geen mutatie is opgemaakt van de melding van verzoekers. Over de klacht van 5 mei 2000 geeft de korpsbeheerder geen oordeel, omdat het het woord van verzoeker tegen dat van de politieambtenaar is.

De klacht over het terras acht de korpsbeheerder niet gegrond, omdat er slechts een moeder met een kinderwagen stond toen de politie arriveerde.

De klachten van 9 mei 2000 acht de korpsbeheerder niet gegrond voor wat betreft het niet voldoende reageren op geluidsoverlast, omdat volgens hem geen sprake was van overlast. Ten aanzien van het niet opnemen van de aangifte van verzoekers, verklaart de korpsbeheerder de klacht gegrond. Over de klacht van 4 augustus 2000 geeft de korpsbeheerder geen oordeel, omdat hierbij het woord van de politieambtenaar staat tegenover dat van verzoekers.

8. Per brief van 21 februari 2001 verklaart de officier van justitie verzoeker schuldig aan het beledigen van een ambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening. De officier van justitie is van mening dat geen verdere vervolging geëigend is, wanneer verzoeker geen verdere misdrijven pleegt en hij seponeert de zaak voorwaardelijk, met een proeftijd van een jaar. Naar aanleiding hiervan schrijft de korpschef in een brief van 21 maart 2001 dat, nu de klacht van verzoekers van 10 juli 2000 en 2 augustus 2000 hetzelfde onderwerp behelst als de inhoud van het strafrechtelijke onderzoek, hij de klacht niet gegrond verklaart.

9. Op 28 augustus 2001 stuurde verzoeker een klacht naar de politie over politieambtenaar Ha. Hij klaagt met name over diens optreden ten aanzien van de deurdranger en de plaats van het terras van café M. Bovendien is verzoeker het niet eens met de reactie van Ha. in zijn brief van 13 februari 2001.

10. Op 12 en 13 maart 2002 stuurde verzoeker twee klachtbrieven naar de politie over twee politieambtenaren die, nadat hij een melding had gedaan over geluidsoverlast van een winkel beneden zijn woning, een bevooroordeelde houding hadden toen ze bij hem langskwamen naar aanleiding van deze melding. Verzoeker schrijft dat de "tirade" van de wijkagent hem deed denken aan zijn bezoek aan het museum van het voormalige concentratiekamp Dachau, waarbij hij een foto heeft genomen waarop een slachtoffer van de nazi's een bord draagt met de tekst "ik zal nooit meer klagen bij de politie". Voorts refereert hij aan zijn opmerking in zijn brief van 10 juli 2000 waarvan de politie strafvervolgning heeft verzocht, welke later is geseponneerd.

In een mutatie van 13 maart 2002, waarin een gebeurtenis van 12 maart 2002 wordt beschreven, staat weergegeven dat twee politieambtenaren de winkel onder de woning van verzoekers hebben bezocht naar aanleiding van een klacht van verzoekers over geluidsoverlast van deze winkel. Tevens hebben de politieambtenaren in de woning van verzoekers geluisterd of zij geluidsoverlast constateerden. Volgens de politieambtenaren hoorden zij niets en was er dus geen sprake van geluidsoverlast.

Voorts hebben de politieambtenaren verzoeker erop aangesproken dat hij met een klauwhamer de winkel is ingegaan om een einde te maken aan de geluidsoverlast. Volgens verzoeker zijn de politieambtenaren onder meer dom, leugenaars en onbeschoft.

In zijn brief van 22 maart 2002 klaagt verzoeker erover dat de politie niet heeft gereageerd op zijn melding van geluidsoverlast van café L. op nummer 119a.

Per brief van 25 maart 2002 geeft de districtschef aan dat er ondanks alle meldingen van verzoekers niet eenmaal echt geluidsoverlast is geconstateerd door de politie. Volgens de districtschef is de inzet van de politie ten aanzien van de meldingen van verzoekers onevenredig groot en buitenproportioneel geweest. Bovendien maakt verzoeker zich regelmatig schuldig aan belediging van politieambtenaren, aldus de districtschef.

Verzoeker schrijft in zijn brief van 1 april 2002 dat hij het niet eens is met hetgeen de districtschef schrijft in zijn brief van 25 maart 2002 en hij wil dat zijn klachten van 12, 13 en 22 maart 2002 volgens de klachtenregeling worden afgehandeld.

Voorts schrijft hij in zijn brief van 2 juni 2002 dat de politie de klachtafhandelingstermijnen met betrekking tot zijn klachten van 28 augustus 2001 (welke hij heeft herhaald in zijn brief van 7 december 2001), 12, 13 en 22 maart 2002 heeft overschreden en verzoekt deze klachten in behandeling te nemen.

11. Op 23 juli 2002 stuurde verzoeker de politie een brief waarin hij erover klaagt dat de politie klachten van burgers over geluidsoverlast niet registreert en via de milieudienst Rijnmond ingediende klachten niet accepteert. Hij klaagt erover dat café S. op nummer 115, op 20 juli 2002 geluidsoverlast veroorzaakte. Voorts klaagt verzoeker er in zijn brief

van 30 juli 2002 over dat de politie niet voldoende heeft opgetreden naar aanleiding van geluidsoverlast van café M.

In zijn klachtbrief van 12 augustus 2002 herhaalt verzoeker vervolgens zijn klachten van 10 juli, 23 juli en 2 augustus 2000, welke klachten toezien op de reactie van de politie op de uitbreiding van het terras van café M.

Tevens beschuldigt verzoeker de politie van corruptie en discriminatie. Hij vindt dat de diverse politieambtenaren selectief te werk gaan, nu muzikanten wel worden "aangepakt" en horecagelegenheden niet.

Op 16 augustus 2002 stuurde verzoeker vervolgens weer een klachtbrief naar de politie. Deze brief ziet toe op het feit dat de politie geen stappen heeft ondernomen tegen geluidsoverlast, veroorzaakt door het café M. op 15 en 16 augustus 2002.

Per brief van 23 augustus 2002 reageerde de korpsbeheerder op de diverse brieven van verzoeker en schrijft dat verzoeker inmiddels al een aantal keren de volledige klachtenprocedure heeft doorlopen met zijn klachten over het optreden van de politie naar aanleiding van de door verzoeker gemelde geluidsoverlast. De korpsbeheerder deelt mee dat klachten van verzoeker over het optreden van agenten naar aanleiding van geluidsoverlast, die dezelfde aard en strekking hebben als de reeds behandelde klachten, niet meer in behandeling worden genomen.

Per brief van 30 augustus 2002 reageerde verzoeker op de brief van de korpsbeheerder. Verzoeker noemt de reactie van de korpsbeheerder Rotterdams geknoei en wil de echte reden weten waarom zijn klachten niet zijn behandeld.

12. In zijn brief van 28 oktober 2002 schrijft verzoeker dat hij eerst een aantal maal heeft gebeld naar café V. (op nummer 146), om te vragen of de muziek zachter kon worden gezet. Hieraan werd geen gehoor gegeven, maar iemand op straat zei tegen hem dat hij niet meer moest bellen en beter kon gaan verhuizen. Verzoeker heeft toen gebeld naar de politie, maar deze deed niets aan de geluidshinder. Hij kreeg het advies om aangifte te doen van geluidshinder en bedreiging, maar toen hij dit wilde doen, werd hem verzocht op een andere dag aangifte te doen. De politieambtenaar die hem toen hielp, was volgens verzoeker lui en leugenachtig. Hij klaagt erover dat de politie hem niet heeft teruggebeld nadat hij een melding had gedaan van geluidsoverlast, terwijl een politieambtenaar hem dit had beloofd.

In zijn brief van 6 november 2002 klaagt verzoeker erover dat de politie zijn zelfontworpen aangifteformulieren niet wilde aannemen. Op deze formulieren heeft verzoeker steeds gemeld wanneer er sprake was van geluidsoverlast.

13. In zijn brief van 14 november 2002 schrijft verzoeker dat er na een storm enkele omgevallen bomen werden opgeruimd in de buurt van zijn woning (hier bevinden zich een

studentensociëteit en een deurwaarderskantoor). Hij is het er niet mee eens dat hierbij stukken hout op zijn terrein kwamen. Ook kreeg hij een stuk hout tegen zich aan. Hij wilde aangifte doen. Hij klaagt erover dat de politieambtenaar die hem te woord stond, de aangifte niet wilde opnemen, verzoeker zelf als schuldige aanwees en vriendjes speelde met het deurwaarderskantoor.

14. In zijn brief van 10 december 2002 klaagt verzoeker erover dat hij zijn melding van geluidsoverlast van een straatmuzikant vier keer moest doen bij het politietelefoonnummer 0900-8844, voordat de politie een einde maakte aan de geluidsoverlast.

De korpschef reageert per brief van 7 januari 2003 op deze klacht van verzoeker. Volgens de korpschef was de melding van verzoeker om 2.27 uur geregistreerd bij het Callcenter. De melding is doorgestuurd naar het Regionaal Verbindingscentrum, welke de melding om 2.44 uur heeft doorgegeven aan een hulpverleningsvoertuig. Dit voertuig was om 2.58 uur ter plaatse en om 2.59 uur is de muziek gestopt.

De korpschef verklaart de klacht van verzoeker niet gegrond, omdat zijn melding er één was met lage prioriteit, maar binnen een acceptabele afhandeltijd van 32 minuten is afgehandeld.

In het dossier zijn een overzicht van het Callcenter gevoegd en een mutatie van 6 december 2002 waaruit eveneens blijkt dat er binnen de tijden die de korpschef noemt is gereageerd.

Verzoeker is het niet eens met de brief van de korpschef en schrijft in zijn brief van 23 januari 2003 dat zijn klacht zich niet richtte tegen de afhandeltijd van zijn melding, maar tegen het functioneren van het Callcenter.

Op 4 maart 2003 reageerde de korpschef op de brief van verzoeker van 23 januari 2003. De korpschef schrijft dat de politie op de eerste melding van verzoeker heeft gereageerd en dat er sprake was van een afhandeltijd die binnen de normen viel. Voorts deelt de korpschef mee dat er verbeteringen zijn geboekt wat betreft de bereikbaarheid van het Callcenter en dat er veel wordt geïnvesteerd in het verbeteren van de kwaliteit van het Callcenter.

De korpschef constateert dat verzoeker er één keer niet in is geslaagd om het Callcenter te bereiken en dat verzoeker een kanttekening plaatst bij het gedrag van een politiemedewerkster, maar de korpschef is van mening dat zij haar werk naar behoren heeft gedaan, verzoeker beleefd te woord heeft gestaan en de melding heeft doorgestuurd.

15. In zijn brieven van 28 juni 2003, 20 juli 2003, 8 augustus 2003 en 9 oktober 2003 klaagt verzoeker erover dat de politie niet adequaat heeft gereageerd op zijn meldingen over geluidsoverlast van café M., welk café inmiddels een andere naam heeft gekregen: Sc. In één van zijn brieven schrijft verzoeker dat hij bij de alarmcentrale 112 heeft bedreigd

met moord op de exploitant van het café.

16. In zijn brief van 4 december 2003 klaagt verzoeker er vervolgens over dat de politie Rotterdam-Rijnmond niet consequent is in het uitvoeren van het parkeerbeleid, door sommige mensen die aan zijn huis aan het werk waren wel te bekeuren en anderen niet.

17. Op 21 januari 2004 stuurden verzoekers opnieuw een brief naar de politie, waarin zij erover klagen dat de politieambtenaren die kwamen kijken naar aanleiding van hun melding van geluidsoverlast, zich partijdig hebben opgesteld en zeiden dat de overlast komt doordat de woning van verzoekers gehorig is.

I Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond niet heeft gereageerd op hun brieven van 9, 13 en 23 januari 2004.

2. Op 9 januari 2004 hebben verzoekers een brief gestuurd aan de politie, waarin zij schrijven dat de politie zich schuldig maakt aan corruptie en valsheid in geschrifte, omdat de politie de aangifteformulieren die verzoekers hebben ontworpen om hun meldingen van geluidsoverlast op te melden, niet wil aannemen.

3. In hun brief van 13 januari 2004 schrijven verzoekers dat de politie niet heeft gereageerd op de volgende klachtbrieven:

23 juli 2002

30 juli 2002

12 augustus 2002

16 augustus 2002

28 augustus 2002

6 november 2002

14 november 2002

28 juni 2003

20 juli 2003

8 augustus 2003

9 oktober 2003.

4. Op 23 januari 2004 stuurden verzoekers een brief naar de politie waarin zij erover klagen dat de politie tijdens de rechtszitting over het sluiten van café M. aangaf dat er te weinig meldingen waren van geluidsoverlast om het café te sluiten. Volgens verzoekers is er sprake van corruptie binnen het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond, omdat hij heel veel meldingen heeft gedaan, zowel via de milieudienst als via de politie.

5.1. De politie heeft in de jaren 1999 tot en met 2003 regelmatig actie ondernomen naar aanleiding van meldingen van verzoekers over geluidsoverlast. De politie heeft zeven mutaties overgelegd, waarin is vermeld dat zij een melding had gekregen van geluidsoverlast veroorzaakt door één van de cafés in de buurt van de woning van verzoekers, de winkel onder hun woning, of anderszins, gespreid over de periode gelegen tussen 24 april 2000 en 13 december 2002. Uit de mutaties blijkt dat de politie vijfmaal ter plaatse is gegaan na een melding van verzoekers. In de periode mei tot en met augustus 2000 is de politie viermaal ter plaatse gegaan. Dit blijkt uit mutaties van 5 mei 2000, 9 juli 2000, 2 augustus 2000 en 4 augustus 2000. Tenslotte is de politie op 13 december 2002 ter plaatse geweest. In twee van de mutaties wordt niet vermeld dat de meldingen afkomstig zijn van verzoekers.

Ondanks het feit dat de politie verzoekers in maart 2002 en augustus 2002 schriftelijk heeft meegedeeld dat er op dergelijke meldingen van verzoekers niet meer zou worden gereageerd, is men op 13 maart 2002 nog ter plaatse geweest. In geen van de mutaties komt naar voren dat de politie geluidsoverlast heeft geconstateerd.

In het dossier is een overzicht van de Milieudienst Rijnmond gevoegd, waaruit blijkt dat verzoekers vanaf juli 1999 tot en met juli 2003 in totaal ongeveer 160 meldingen van geluidsoverlast van café M. hebben gedaan bij de Milieudienst. Tevens blijkt uit het overzicht van de meldkamer dat het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond heeft toegestuurd dat de meldkamer tussen 7 maart 2002 en 30 oktober 2004 meer dan 400 meldingen van verzoekers van geluidsoverlast heeft geregistreerd.

5.2. Buiten het feit dat de politie heeft gereageerd op meldingen inzake geluidsoverlast door verzoekers, heeft de politie drie keer diverse klachten van verzoekers over de reactie van de politie op hun meldingen, via de klachtenprocedure van de politie afgehandeld. In het kader van deze klachtenprocedure heeft de politie twee keer een hoorzitting georganiseerd om verzoekers hun kant van het verhaal te laten belichten en heeft de politie eenmaal een klachtgesprek gehad met verzoekers.

6.1. Per brief van 19 augustus 2004 reageerde politieambtenaar en klachtencoördinator M. op de klacht van verzoekers. M. schrijft onder meer dat verzoeker een notoire klager is die al jaren klachten indient over geluidsoverlast van horeca die in de nabijheid van zijn woning is gevestigd. Volgens M. heeft de politie nooit geluidsoverlast geconstateerd. Verzoeker klaagde na elk contact met de politie over de manier waarop de politie reageerde op zijn meldingen van geluidsoverlast, aldus M. M. schrijft vervolgens dat

verzoeker zich hierbij een aantal malen beledigend heeft uitgelaten richting de politie en dat de korpsbeheerder dan ook in augustus 2002 een brief naar verzoeker heeft gestuurd, waarin hij schrijft dat zijn klachten die te maken hebben met geluidsoverlast, niet meer in behandeling worden genomen.

Volgens M. houdt verzoeker zich nu bezig met het controleren van de exploitatie- en terrasvergunningen van de horecagelegenheden vlakbij zijn woning. In een brief van buurtagent D. aan de bestuursdienst Rotterdam, welke brief is gevoegd bij de brief van M., schrijft D. dat het terras waar verzoeker over klaagt precies voldoet aan de oppervlakte-eisen en dat verzoeker de enige is die klaagt over terrasmeubilair dat de deuren van de woningen rondom het terras verspert. Verder deelt D. mee dat haar collega's nooit geluidsoverlast hebben waargenomen en dat verzoeker nooit opendoet wanneer ze bij hem aan de deur komt om een persoonlijk gesprek met hem te hebben over zijn klachten. Hij is ook grof geweest aan de telefoon tegen haar.

6.2. Nu de brief van 19 augustus 2004 niet was ondertekend door de korpsbeheerder, heeft de Nationale ombudsman de korpsbeheerder verzocht zijn reactie op de klacht te geven. De korpsbeheerder schrijft in zijn brief van 14 oktober 2004 dat hij in augustus 2002 een brief heeft gestuurd aan verzoeker waarin staat dat hij niet meer ingaat op klachten van verzoeker over geluidsoverlast. De korpschef heeft dit herhaald. De korpsbeheerder geeft aan dat klachten van verzoeker die toezien op een ander onderwerp in het verleden altijd zijn behandeld, maar ook in de toekomst in behandeling zullen worden genomen. Bij iedere brief van verzoeker zal worden bekeken of de klacht in behandeling zal worden genomen, aldus de korpsbeheerder.

7.1. In de Wet milieubeheer en in het Besluit horeca-, sport- en recreatie-inrichtingen milieubeheer is vastgelegd aan welke eisen een horeca-inrichting dient te voldoen (zie Achtergrond, onder 1. en 2.). Overtreding van bepalingen uit de Wet milieubeheer is op grond van de Wet economische delicten een strafbaar feit. Tevens is overtreding van de APV een strafbaar feit (zie Achtergrond, onder 3.). Binnen de regio Rijnmond is de politie in eerste instantie belast met de handhaving van de regels omtrent de horeca. De politie beschikt dan ook over speciale apparatuur om geluidsmetingen te verrichten. Een burger kan in de regio Rijnmond een melding doen over geluidsoverlast bij de DCMR milieudienst. De milieudienst stuurt de melding dan door naar de politie. Ook kan een burger een dergelijke melding doen bij de politie. De politie kan naar aanleiding van een melding besluiten om een geluidsmeting te verrichten.

Als er na een meting een overschrijding wordt geconstateerd, controleert de milieudienst of de ondernemer aanpassingen aan zijn horeca-inrichting uitvoert, om de geluidsoverlast te verminderen.

7.2. In geval van meldingen over geluidsoverlast door de cafés in de buurt van de woning van verzoekers en geluidsoverlast veroorzaakt door bezoekers van de cafés en door de

winkel onder verzoekers woning, konden de politieambtenaren in eerste instantie ter plaatse inschatten op basis van eigen waarneming of er sprake was van overtreding van artikel 431 van het Wetboek van Strafrecht (burengerucht, zie Achtergrond, onder 4.), dat beoogt verstoring van de nachtrust tegen te gaan. Van belang hierbij is dat verzoekers de politie bij hun meldingen meerdere malen hebben meegedeeld dat zij niet konden slapen door de geluidsoverlast. De politie heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om in strafrechtelijke zin op te treden tegen de gemelde geluidsoverlast. Kennelijk vond de politie dat hiervoor onvoldoende aanleiding bestond. Uit de mutaties blijkt dat de politie slechts vijfmaal ter plaatse is geweest naar aanleiding van meldingen van geluidsoverlast van verzoekers. Uit de mutaties blijkt niet dat de politie naar aanleiding van de meldingen controles heeft uitgevoerd bij de diverse inrichtingen welke volgens verzoekers geluidsoverlast veroorzaken, heeft gesproken met de eigenaren van de diverse cafés of dat er afspraken zijn gemaakt om geluidsoverlast te verminderen. Uit één van de mutaties blijkt dat de politie heeft gesproken met de eigenaar van de winkel die onder de woning van verzoekers is gevestigd (zie hiervoor onder Algemeen, 10.). Uit de mutatie van 9 juli 2000 blijkt dat de politieambtenaren tegen verzoekers hebben gezegd dat ze contact op zouden nemen met het milieudistrict in verband met een geluidsmeting. Niet is gebleken dat de politie geluidsmetingen heeft verricht.

II Beoordeling

1. Allereerst merkt de Nationale ombudsman op dat de frequentie waarmee verzoekers brieven aan de politie hebben gestuurd, soms zo hoog was dat de redelijke termijn van twee à drie weken die een bestuursorgaan heeft om te reageren op een brief, of een behandlingsbericht te sturen nog niet was verstreken, wanneer de politie de volgende brief ontving. Soms zat er tussen diverse brieven een periode van enkele weken tot enkele maanden, maar het kwam ook voor dat verzoekers "series" van brieven stuurden, waarbij er slechts een of enkele dagen tijd tussen de brieven zat. Het kwam zelfs voor dat verzoekers op één dag meerdere brieven stuurden naar de politie. Het werd de politie dan ook niet eenvoudig gemaakt om tijdig op alle brieven te antwoorden. Evenals in zijn rapport 1999/498 acht de Nationale ombudsman het ook in deze zaak gelet op de hoeveelheid correspondentie te billijken dat de politie niet op elke brief van verzoekers heeft gereageerd met het terugsturen van een schriftelijke reactie.

2. Tevens merkt de Nationale ombudsman op dat verzoekers in enkele van hun brieven aan de politie vergelijkingen maken tussen het handelen van politieambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond en de praktijken die de nazi's er op na hielden tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Zoals de Nationale ombudsman in zijn rapport van 2001/085 en 2003/205 heeft aangegeven, hoeft op brieven die een beledigende toonzetting hebben niet altijd te worden gereageerd of in ieder geval niet inhoudelijk. Uiteraard is het moeilijk daarvoor een eenduidige norm te stellen. Wanneer echter de toonzetting min of meer unaniem

beoordeeld als beledigend overkomt, kan het bestuursorgaan van inhoudelijke beantwoording afzien. In zo'n geval dient de burger in kwestie wel meegedeeld te worden dat en waarom van inhoudelijke beantwoording wordt afgezien. Het beledigende karakter van enkele brieven van verzoekers staat buiten twijfel. Terecht heeft het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond dan ook aangegeven om deze reden enkele (klacht)brieven niet te beantwoorden.

3. Nu gebleken is dat verzoekers erg veel brieven hebben gestuurd aan de politie en in enkele van deze brieven beledigende vergelijkingen hebben gemaakt, acht de Nationale ombudsman het begrijpelijk dat hierdoor de houding van de politie jegens verzoekers mede is bepaald.

4. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering.

5. Uit het onderzoek is komen vast te staan dat verzoekers vanaf 1999 tot het moment dat zij zich tot de Nationale ombudsman richtten in 2004, vele meldingen hebben gedaan bij de politie en de DCMR milieudienst Rotterdam-Rijnmond van geluidsoverlast en dat zij vele klachten hebben ingediend over de reactie van de politie op deze meldingen. Tevens is komen vast te staan dat de politie in vijf jaar tijd vijf keer op een melding van geluidsoverlast van verzoekers heeft gereageerd door ter plaatse te gaan kijken, waarvan viermaal in de periode mei tot en met augustus 2000, terwijl verzoekers in een periode van vijf jaar zo'n vijf- tot zeshonderd meldingen hebben gedaan bij de milieudienst en de politie. Ondanks het feit dat de politie na haar komst ter plaatse op 9 juli 2000 had toegezegd aan verzoekers dat zij contact zou opnemen met het milieudistrict om een geluidsmeting te doen, blijkt uit de stukken niet dat de politie een dergelijke geluidsmeting heeft verricht, noch dat zij andere stappen heeft ondernomen om te achterhalen of er daadwerkelijk sprake was van geluidsoverlast.

6. Het staat vast dat de politie niet op de brieven van verzoekers van 9, 13 en 23 januari 2004 heeft gereageerd. De korpsbeheerder en politieambtenaar M. beroepen zich dienaangaande op het feit dat de districtschef op 25 maart 2002 en de korpsbeheerder op 23 augustus 2002 een brief hebben gestuurd naar verzoeker met de mededeling dat verdere klachten over geluidsoverlast niet meer in behandeling zullen worden genomen door de politie. De reden hiervoor was dat de politie nooit geluidsoverlast heeft geconstateerd en dat verzoekers bovendien al tweemaal de klachtenprocedure geheel hadden doorlopen.

7. De Nationale ombudsman overweegt dat de door de korpsbeheerder en de korpschef genoemde redenen niet de beslissing kunnen dragen om niet meer te antwoorden noch anderszins te reageren op de klachtbrieven van verzoekers.

De politie is vijf keer na meldingen van verzoekers over geluidsoverlast ter plaatse gegaan en heeft daarbij geen geluidsoverlast geconstateerd. Dit wil overigens niet zeggen dat verzoekers geen geluidsoverlast hebben ondervonden. Door andere meldingen, die op dat moment meer prioriteit hadden, en door de aanrijtijd, valt niet uit te sluiten dat de politie pas arriveerde als de door verzoekers geconstateerde geluidsoverlast weer was opgehouden. In dit verband hecht de Nationale ombudsman met name belang aan het feit dat de politie niet door middel van een objectieve geluidsmeting heeft vastgelegd, of er al dan niet sprake was van geluidsoverlast, ondanks het feit dat zij dit op 9 juli 2000 had toegezegd. Tevens heeft de politie niet op een andere objectieve wijze geprobeerd vast te stellen of er sprake was van geluidsoverlast. Hierdoor was het mogelijk dat de politieambtenaren en verzoekers van mening bleven verschillen over de vraag of een bepaald geluidsniveau aangemerkt moest worden als te hoog.

8. Gezien het voorgaande is de Nationale ombudsman van oordeel dat de door de politie gegeven redenen om verdere klachten van verzoekers over geluidsoverlast niet meer in behandeling te nemen, deze beslissing niet kunnen dragen.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond te Rotterdam is gegrond, wegens schending van het motiveringsvereiste.

Onderzoek

Op 2 maart 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te Rotterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond te Rotterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reacties van de korpsbeheerder en verzoekers gaven geen aanleiding het verslag te wijzigen en/of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Klacht van verzoekers van 2 maart 2004. Hierbij waren als bijlagen gevoegd de brieven die verzoekers op 9, 13 en 23 januari 2004 aan het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond hebben gestuurd.

De diverse stukken die de politie heeft verstrekt ten aanzien van het onderzoek, met daarbij onder meer de op deze zaak betrekking hebbende correspondentie tussen verzoekers en het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond. Hierbij zijn onder meer de diverse brieven die verzoekers vanaf medio 1999 tot en met januari 2004 aan de politie hebben gestuurd, de klachtafhandelingsbrieven van de politie van 21 oktober 1999, 8 mei 2000, 26 februari 2001, 25 maart 2002, 23 augustus 2002, 7 januari 2003 en 4 maart 2003. Voorts bevinden zich hierbij ook de verslagen van de hoorzittingen van 12 april 2000 en 19 januari 2001 en het overzicht van de meldingen van geluidsoverlast die verzoekers bij de Milieudienst Rijnmond hebben gedaan van 26 juli 1999 tot en met 23 juli 2003. Tevens bevinden zich hierbij de mutaties van 24 april 2000, 5 mei 2000, 9 juli 2000, 2 augustus 2000, 4 augustus 2000, 13 maart 2002 en 10 december 2002.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 9 juli 2004.

Reactie van de klachtencoördinator M. van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond van 19 augustus 2004, met als bijlage een brief van buurtagent D. aan de bestuursdienst Rotterdam van 18 juni 2004.

Standpunt van de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond van 14 oktober 2004.

Overzicht van meldingen van verzoekers van geluidsoverlast bij het Callcenter van 7 maart 2002 tot en met 30 oktober 2004.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wet milieubeheer

Artikel 8.40

"1. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen met betrekking tot daarbij aangewezen categorieën van inrichtingen regels worden gesteld, die nodig zijn ter bescherming van het milieu. Bij de maatregel kan worden bepaald dat daarbij gestelde regels slechts gelden in daarbij aangegeven categorieën van gevallen."

2. Besluit horeca-, sport- en recreatie-inrichtingen milieu

Artikel 1

"In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(...)

f. geluidniveau: het niveau van het ter plaatse optredende geluid, uitgedrukt in dB(A), overeenkomstig de door de Internationale Electrotechnische Commissie (IEC) opgestelde regels, zoals neergelegd in de IEC-publicatie nr. 651, uitgave 1979;

g. equivalent geluidniveau: het gemiddelde van de afwisselende niveaus van het ter plaatse optredende geluid, gemeten in de loop van een bepaalde periode en vastgesteld en beoordeeld overeenkomstig de «Handleiding meten en rekenen industrielawaai, IL-HR-13-01», Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 1981;

Bijlage behorende bij het Besluit horeca-, sport- en recreatie-inrichtingen milieubeheer

A. Begripsbepalingen

Met betrekking tot geluid en trilling:

- referentieniveau: de hoogste waarde van de onder a en b genoemde niveaus, bepaald overeenkomstig het Besluit bepaling referentieniveauperiode:

a. het geluidniveau, uitgedrukt in dB(A), dat gemeten over een bepaalde periode, gedurende 95% van de tijd wordt overschreden, exclusief de bijdrage van de inrichting zelf;

b. het optredende equivalente geluidniveau (LAeq), veroorzaakt door wegverkeersbronnen minus 10 dB, met dien verstande dat voor de nachtperiode van 23.00 tot 07.00 uur alleen wegverkeersbronnen in rekening mogen worden gebracht met een intensiteit van meer dan 500 motorvoertuigen gedurende die periode; - bedrijfsduurcorrectie: correctie als bedoeld in de «Handleiding meten en rekenen industrielawaai IL-HR-13-01», zijnde de logaritmische verhouding tussen de tijdsduur dat de geluidbron gedurende de beoordelingsperiode in werking is, en de duur van die beoordelingsperiode; - trillingsterkte: de waarde van de trillinggrootte gemeten en beoordeeld overeenkomstig de meet- en

beoordelingsrichtlijn Richtlijn 2 «Hinder voor personen in gebouwen door trillingen» uit 1993 van de Stichting Bouwresearch Rotterdam.

B. Voorschriften

Hoofdstuk 1. Algemene voorschriften

Paragraaf 1.1 Geluid en trilling

1.1.1 Voor het equivalente geluidniveau (LAeq) en het piekniveau (Lmax), veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen, alsmede door de in de inrichting verrichte werkzaamheden en activiteiten, geldt dat:

a. de niveaus op de in tabel I genoemde plaatsen en tijdstippen niet meer bedragen dan de in die tabel aangegeven waarden;

Tabel I

07.00-19.00

19.00-23.00

23.00-07.00

LAeq, op de gevel van woningen

50 dB(A)

45 dB(A)

40 dB(A)

LAeq, in in- of aanpandige woning

35 dB(A)

30 dB(A)

25 dB(A)

Piekniveau op de gevel van woningen

70 dB(A)

65 dB(A)

60 dB(A)

Piekniveau in in- of aanpandige woning

55 dB(A)

50 dB(A)

45 dB(A)

b. de in de periode tussen 07.00 uur en 19.00 uur in tabel I opgenomen piekniveaus niet van toepassing zijn op het laden en lossen;

c. de in tabel I aangegeven waarden binnen in- of aanpandige woningen niet gelden indien de gebruiker van deze woningen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van geluidmetingen;

d. de in tabel I aangegeven waarden voor woningen ook gelden voor andere geluidgevoelige bestemmingen.

(...)

1.1.3 Bij het bepalen van de geluidniveaus, bedoeld in voorschrift 1.1.1, wordt voor muziekgeluid geen bedrijfsduurcorrectie toegepast.

1.1.4 Bij het bepalen van de piekniveaus (L_{max}), bedoeld in voorschrift 1.1.1, blijft buiten beschouwing het geluid als gevolg van:

a. het komen en gaan van bezoekers; (...)

1.1.5 Voorschrift 1.1.1 is niet van toepassing op inrichtingen die zijn gelegen in een concentratiegebied voor horeca-inrichtingen dat bij of krachtens een verordening als zodanig is aangewezen.

In een dergelijk gebied mag het equivalente geluidniveau, veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen, alsmede door de in de inrichting verrichte werkzaamheden en activiteiten, in ieder geval:

a. het in dat gebied heersende referentieniveau niet overschrijden, en b. binnen een woning of andere geluidgevoelige bestemming op de volgende tijdstippen niet meer bedragen dan de in tabel II aangegeven waarden:

Tabel II

07.00-19.00

19.00-23.00

23.00-07.00

LAeq

35 dB(A)

30 dB(A)

25 dB(A)

Piekniveau

55 dB(A)

50 dB(A)

45 dB(A) "

3. Algemene plaatselijke verordening gemeente Rotterdam

"Artikel 4.1.5. Geluidhinder algemeen

1. Het is verboden toestellen of geluidsapparaten in werking te hebben of handelingen te verrichten of te laten verrichten, waardoor voor een omwonende of overigens voor de omgeving geluidhinder wordt veroorzaakt.

2. Het college kan van het in het eerste lid bepaalde ontheffing verlenen.

Artikel 4.1.6. Aanwijzingen concentratiegebied voor horecainrichtingen

Het college kan delen van de gemeente aanwijzen als concentratiegebied voor horeca-inrichtingen als bedoeld in artikel 2 van het Besluit horeca-, sport- en recreatie-inrichtingen milieubeheer en voorschrift 1.1.5. van de voorschriften van de bijlage bij het Besluit horeca-, sport- en recreatieinrichtingen milieubeheer."

4. Artikel 432 Wetboek van Strafrecht

"Met geldboete van de eerste categorie wordt gestraft hij die rumoer of burengerucht verwekt waardoor de nachtrust kan worden verstoord."